

вайки се отъ засада, азъ взехъ съ себе си пушката и револвера си. По пжтя виждахме разхвърлени много гърнета, столове, тиквени сждове, въ които обикновено негритѣ си слагатъ вода и др. Когато се качихме на хълма, дето е самото село, ние истръпнахме отъ страхъ и ужасъ.

Предъ насъ на земята лежеше трупъ на старецъ, почти разложенъ, съ дълбока рана на гърдитѣ, цѣлъ облѣнъ въ кръвъ. Не минали още нѣколко крачки, ето че видѣхме още единъ трупъ на негъръ, а близо до него, въ единъ трапъ съ вода, още три трупа на мъже и единъ на жена. Единиятъ бѣше разкъсанъ отъ звѣрове.

Ние влѣзохме въ селото. Повече отъ колибитѣ бѣха изгорени или съборени. Само около 50 бѣха запазени. Обгорѣлитѣ стебла на бананитѣ и палмитѣ тжжно стърчаха между тѣхъ. Тукъ-тамъ се виждаха разхвърлени въ безпорядкъ различни домашни погрѣби: рогозки, копия, гърнета, кошници, дървени чинии и др. Когато влѣзохме въ една запазена колиба, отъ нея веднага изкочи една черна, като вжгленъ кокошка, силно изплашена отъ неочакваното ни появяване въ това царство на смъртта.

Ясно бѣше, че тукъ скоро се е водилъ жестокъ бой. Подобни сражения сж обикновено нѣщо за негритѣ. Презъ нѣкоя тъмна нощъ едно племе напада друго. Подпалва спящото село, убива и гони изплашенитѣ хора, а следъ това му ограбва добитъка и всички хранителни припаси.

Когато дойдохме до колибата на старейшина Пондъ, ние разбрахме, че и той е вършилъ сжщото това съ своитѣ съседи. Тридесетъ побѣлѣли човѣшки черепи бѣха набити на колове предъ вратата на колибата му.